

Свою любов до держави вона висловила в віршованій формі. Радимо вчитатися в ті прості, але щирі рядки юної україночки старшим, особливо тим, хто дивиться на світ через zdeформовані окуляри антиукраїинства. Наше юнацтво за українську державу, а це означає Україні бути!

Гануся Руда, Житомир, 9-й клас, школа№23   **УКРАЇНА**□□□□□□□

□□□

Де б ти не був

Щоб не робив

Головне, щоб Україну

Ти не ганьбив.

Адже тут ти зростав,

Тут ти любив,

Схід сонця зустрів

І його захід просидів.

Тут тебе люблять

За те, що ти є,

Тут тебе чекають

Та завжди поважають.

Тут ти ніколи

Не будеш один,

Тут всі люди свої

І немає чужих.

Навіть тоді,

Як доведеться піти,

Згадай країну,

Яку ти любив.

Ольга Тимофієва, м.Ужгород, 2007 р., із художньої збірки С.С.Глуцука

Ми були і будемо!

Знов зачаровані Карпати...

Земля таки обітована,

Де причастилися і ми

Злетівши пристрасті крильми

Аж понад небо...

Тут нам судилося нірвани

Блаженний спокій упізнати

І очі глянути богів –

Ясні і чисті у Дажбожі

І усвідомити, що ми –

Правнуки їх – слабкі й негожі,

Бо розгубили в бездорожжі

І велич духу й крила таїни,

Й уміння жити в суголоссі...

Лишився свідком тої моці

Хіба що пень тисячорослий

Трухлявим зубом на осонні...

Ба, на галявини долоні –

Тонкий росточок – пагінець –

Гонець з прийдешнього,

Дитячко Сонця і Любові...

Ми ж – були і будемо.

Ми Єсть!

Людмила Ромен, м. Суми, із тої ж збірки

ІДУ – НА ВИ!

...Іду – На Ви!

Я слово гостре

І серце зболене вам піднесу.

Іду я з переможним гостем,

Вогонь перунів лиш душі є суть!

Іду – На Ви!

Пісні величні

В Сварожім храмі радістю творю!

Краса й Любов поняття вічні,

Я серце маю – квітку із вогню!

Іду – На Ви!

Кайдани скину,

Я довго в світі бранкою була,

Я в Небо рідній Україні,

Як символ волі, птахою зросла!

Леся Молоткова, мініатюри.

ПАМ'ЯТЬ

Я пам'яттю вертаюсь

В ті роки, де я щаслива

Й молода й за небокрай

Летять мої пісні.

Тепер в журбі і болі

Сенс мого буття...

***

ЖУРБА

Журба прийшла до мене осіннім ранком.

На самоті з журбою я живу,

журба стискає груди.

Зненацька сум приходить –

Живу від самоти до самоти.

***

Лист клена

Танцює танець

З листом дуба.

У листопаді іду і я

І розмірковую поволі

Про власне життя:

Що саме я зробила,

Щоб жити краще

На Батьківщині,

В Україні?

***